

Ma O' Sar

ကျောက်ကြီးမောင်နှမ

မန်းကိုးပွင့်

စာအုပ်တိုက်

အပိုင်း(၁)

ဇီးတောရွာရဲ့ နေ့လည်ခင်းဟာ ဆိုင်းသံဗုံသံများ နဲ့ ညံ့ညံ့စီနေတယ်။

ရွာမှာ အကြီးဆုံး ဖြစ်တဲ့ နှစ် ထပ်တိုက်ကြီးရဲ့ ရှေ့မှာ တော့
နဖူးစီးအနီနဲ့ မာမီရှိန်ရဲ့ ကနားပွဲ ဆိုတဲ့ စာကြီးက အထင်အရှား။

ကနားရှင်ဟာ ဇီးတောရွာမှာ အကြွယ်ဝဆုံး ဖြစ်တဲ့ ပဲကုန်သည်ကြီး ...

ဦးကြွယ်နဲ့ ဒေါ်ခက်။

ထိုအချိန် ပဲကုန်သည်ကြီးဟာ ကနားပွဲရှေ့ ဧည့်သည်တွေ နဲ့
စကားပြောနေတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ ...

“တော့ ကိုရင်ရေ ... ဟိုမှာ ကိုးသိန်းရှင်အဖေကြီး ကြွနေပြီ ၊
လာစမ်းပါတော့”

ဒေါ်ခက်က အပြေးတစ်ပိုင်းလာရင်း ပြောလိုက်တယ်။

ဦးကြွယ်လည်း ခေါင်းညိတ်ရင်း ကနားပွဲထဲ လိုက်သွားတယ်။

“ကျောက်ဆည်နယ်တစ်လွှား အပိုင်စားတဲ့ ကိုးသိန်းရှင်ဟေ့ ...
ကိုးသိန်းရှင် ၊ ကဲ ... သားတော် သမီးတော် တို့ အဖေကြီးရှေ့ မှောက် ခစားစမ်းကွဲ့”

ပဲကုန်သည်လင်မယားဟာ ပျာပျာသလဲဟန်နဲ့ ...

“ကြွပါ အဖေကြီး ... ကြွပါ ၊ သမီးတော် ကြီးတို့လည်း
အခစားဝင်လျက်ပါ ၊ အဖေကြီး အတွက် စားတော် ပွဲစုံလင်စွာနဲ့
ဆက်သပါတယ်ရှင့်”

ကနားရှင်ဒေါ်ခက်က အလုပ်သမားတွေ သယ်လာတဲ့စားတော် ပွဲကို
လက်နဲ့ကိုင်ရင်း ပြော လိုက်တယ်။

စားတော် ပွဲထဲမှာ တော့ မုန့်ဖြူ၊ မုန့်နီ၊ ပဲပုပ်၊ မျှစ်ချဉ်၊ ကြက်ရေချိုချက်
၊ ငါးကြော်ကိုးကောင် တို့ ပါဝင်တယ်။

ကနားပွဲထိပ်ရှိ နတ်စင်ရဲ့ အစွန်မှာ တော့ ကိုးသိန်းရှင်ရဲ့ ဆည်တော်
သခင်မနတ်မောင်နှမ တ ဖြစ်လဲ ကျောက်ကြီးမောင်နှမအတွက်
ပွဲကိုးပွဲထားရှိထားတယ်။

မာမိရှိန်က စားတော် ပွဲကို လက်နဲ့တို့ထိရင်း ...

“ကနားရှင်သားတော် သမီးတော် ကြီးတွေ ... ခုလို ပသတာ အဖေကြီး
ကျေနပ်တယ်ကွဲ့၊ ဘာ အလိုရှိလဲ ပြောကြစမ်းဟေ့”

မာမိရှိန်ရဲ့ အပြောကြောင့် ဒေါ်ခက်ရဲ့ မျက်နှာ ဝင်းပသွားတယ်။

“အထွေထွေတော့ မရှိပါဘူး အဖေကြီးရယ်၊ နှစ် စဉ်နှစ် တိုင်း
စီးပွားဥစ္စာ ဒီရေလိုတက်ပြီး ကနားပွဲကြီးပေးနိုင်ရင် တော် ပါပြီရှင့်”

“အိန်း ... ဖြစ်စေရမယ်ကွဲ့၊ သို့ ပေမယ့် ... အဖေကြီးရဲ့ အာရုံမှာ
မြင်နေတာရှိသကွဲ့၊ သမီး တော် ကြီးတို့အိမ်မှာ ခြေနစ် ချောင်းထွက်ကိန်းရှိသကွဲ့၊
အထူးဂရုစိုက်ရလိမ့်မယ်ကွဲ့”

မာမိရှိန်က ထိုသို့ ပြောရင်း ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ နတ်ဒိုးသံနဲ့အတူ ခုန်ပေါက်ကခုန်လိုက်တယ်။

မာမိရှိန်ရဲ့ ဟောချက်ကြောင့် ကုန်သည်ကြီးကတော် ဒေါ်ခက်ဟာ
အကြီးအကျယ် မျက်နှာ ပျက် နေရှာတယ်။

ကနားလာပရိသတ်ကြီးက မာမိရှိန်ရဲ့ ကကွက်တွေ အောက်
စီးမျောရင်း ...

“ရှိန်တို့များ ချောလိုက်တာ မှုန်နေတာပဲအေ၊ တို့မိန်းမတွေ တောင်
သူငေးကြည့်ရတယ်”

“ဟုတ်ပေါ့၊ လှချက်က ကမ်းကုန်ပဲနော်၊ သူက ယောက်ျားလိုဝတ်လည်း ခန့်ချောကြီး၊ မိန်းမ လိုဝတ်လည်း မိန်းမချောကြီးနော်၊ အိမ်က လင်ကြီးနဲ့များ နံ့သာဆီနဲ့အီးပဲအေ့”

“ဟဲ့ ... သူက ကနားစီးသာလုပ်နေတာ အပြင်မှာ ဆို ယောက်ျားလိုပဲဝတ်တာဟ၊ ကျားမှ ကျား အစစ်ကြီးအေ့၊ ရှိန်နဲ့သာ ဖူးစာဆုံရလို့ကတော့ သေရကျိုးနပ်ချက်”

ဇီးတောရွာသူတွေ က မာမိရှိန်းအကြောင်း မစားရဝခမန်း ပြောကြကုန်တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ ပွဲထဲကို လူနှစ် ယောက် ပြေးဝင်လာတယ်။

“သူဌေး ... သူဌေး ... မိုးတော့ မီးလောင်ပြီဗျ၊ ကျွန်တော် တို့အပြစ် မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟေ ... ဘာလဲကွ၊ မင်းတို့ အထိတ်တလန့်နဲ့ ဘာ ဖြစ်လာသလဲ ပြောစမ်း”

“ဟို ... ဟို အိမ်ပေါ်မှာ သူဌေးရဲ့ သမီး မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် တို့ အိမ်အနံ့ရှာပြီးပြီဗျ”

သူဌေးဦးကြွယ်က တပည့်တွေ ကို ကနားပွဲအပြင် ခေါ်ထုတ်လိုက်တယ်။

“ဘာကွ ... ငါ့သမီး မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ မင်းတို့ ဆောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ ပဲကွ၊ အိမ်မှာ မရှိ ရင် ရွာအနံ့လိုက်ရှာပေါ့ကွ၊ သွားကြစမ်း ... ချက်ချင်း ”

တပည့်ထဲက တစ်ယောက်က မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ...

“မ ... မဟုတ်ဘူး သူဌေး၊ ကျွန်တော် ရွာထဲအနံ့ ရှာပြီးပြီ၊ သူဌေးရဲ့ သမီး လုံးဝမရှိဘူး၊ ထင်တာပြောရရင် သူ ... သူ ... လင်နောက်လိုက်တာပဲ

ဖြစ်မယ်ဗျ”

“မဟုတ်တာမပြောနဲ့ ၊ ငါ့သမီးက ရည်းစားတောင် ရှိတာမဟုတ်ဘူးကွ ၊
ငါ့သမီးကို သွားရှာကြ ၊ မတွေ့ရင် နင်တို့ ပြန်မလာနဲ့ ... သွားကြ”

အပိုင်း(၂)

“တောက် ... မင်းရဲ့ သမီးလုပ်ချက်က မဟုတ်သေးဘူး မခက်ရ၊ မနေ့တည်းက ပျောက်သွားတာ ... ခုထိ ပြန်မတွေ့ဘူး၊ ငါ့တပည့်တွေ ပြောသလို ... လင်နောက်လိုက်ပြေးပြီထင်ပုံ၊ ရှက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ငါ့မျက်နှာ ဘယ်ထားရမှန်းတောင် မသိဘူးဟ ... တောက်”

သူဌေးကတော် ကြီးက မျက်နှာမဲ့ရွဲ့ရင်း ...

“လင်နောက်လိုက်လည်း ဘာ ဖြစ်လဲတော်၊ အတောင်စုံလို့ ပျံတာပဲ၊ သမီးက ရှင့်ကို သံတော် ဦး တင်ရဦးမှာ လား၊ သမီးလေး ပိုးအိမ်ဟာ မိဘကို ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမပေးဘူးရှင့်”

“ဟ ... ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွ၊ မနေ့က မာမီရှိန် အဖေကြီးကိုးသိန်းရှင်ဝင်ရင်း ပြောခဲ့တယ်လေ၊ တို့အိမ်မှာ ခြေနစ် ချောင်းထွက်ကိန်း ရှိနေတယ်လို့၊ ခု ... မင်းရဲ့ သမီး ထွက်သွားပြီ၊ ဒီရွာမှာ ငါ သူဌေးကွ၊ ငါ့မျက်နှာ ဓားနဲ့လှီးဖို့ပဲ ကောင်းတယ်၊ ဘယ့်နှယ် ... ငါလိုသူဌေးရဲ့ သမီးက ခိုးရာလိုက် ပြေးရတယ်လို့ ကွာ၊ ချစ်သူရှိရင် ရှိတယ် ပြောပေါ့ကွ၊ ခုလိုလုပ်တော့ ကောင်းသလား၊ ကြည့်ရတာ ... မင်းသမီး လိုက်ပြေးတာ စုတ်ပြတ်သတ်ပြီး လူကြားထဲ မပြပုံတဲ့ကောင် ဖြစ်ရမယ်၊ ရှက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာကွာ ... တောက်”

“ဒီမယ် ကိုရင်ကြွယ်ရဲ့ ... သမီးနဲ့ပတ်သက်ရင် သူတောင်းစားလည်း သမက်တော် သင့်တော် ရမှာပဲ၊ ရှင် လျှောက်မပြောနဲ့ နားပူတယ် ... ဒါပဲ”

ဒေါ်ခက်က ထိုသို့ ပြောပြီး အနားက ထသွားတယ်။

မိန်းမ ဖြစ်သူရဲ့ စကားက ဦးကြွယ်ရဲ့ အရှိုက်ကို ထိုးနှက်လိုက်သလိုပင်

...

“တောက် ... မခက် မခက် ... ဦးနှောက်မရှိတဲ့မိန်းမ၊ ငါသာမရှိရင်
ဒင်းတို့သားအမိ နှစ် ယောက်လုံး ခွေး ဖြစ်မှာ၊ မ ဖြစ်ဘူး ... လုံးဝမ ဖြစ်ဘူး၊
ငါ့သမီး ပေါက်လွှတ်ပဲစားကောင်ယူရင် လုံးဝလက်မခံဘူး၊ ငါ သူဌေးဦးကြွယ် ...
သူဌေးသိက္ခာ လုံးဝမချဘူးကွ ... ဟင်း”

ပဲကုန်သည်ကြီးဦးကြွယ် ဒေါသထွက်နေစဉ်မှာ ပဲ တပည့်ကျော်တွေ
ဖြစ်တဲ့ အားချူးနဲ့ အားပေါက် ညီအစ်ကိုနှစ် ဦး ရောက်ရှိလာတယ်။

“သူဌေးရေ ... ရွာနီးစပ်ချုပ်တင်မကဘူး၊ ကျောက်ဆည်အထိ
ခြေဆန့်ပြီးပြီဗျ၊ ပိုးအိမ်လေး ရဲ့ သတင်း ... လုံးဝ အစမရဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်
တို့ညီအစ်ကို ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဗျာ”

ငင်းတို့အပြောကြောင့် ဦးကြွယ်ရဲ့ မျက်နှာကြီး ပိုပြီးနီမြန်းသွားတယ်။

ဦးကြွယ်က အကွက်ကြားရှုပ်အင်္ကျီရဲ့ အိတ်ကပ်ထဲ
လက်နှိုက်လိုက်တယ်။

ငွေတစ်ထပ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ရင်း ...

“ဒီငွေယူပြီး ငါ့သမီးပိုးအိမ်ကို တွေ့ အောင်ရှာကြ၊ ကျောက်ဆည်အနံ့
မြေလှန်ရှာကြ၊ ကျောက်ဆည်သူ ဇီးတောရွာသမက ဒီတစ်ဝိုက်မှာ ပဲ ရှိမှာ ပဲ၊ အေး
... ငါ့သမီးမတွေ့ ဘဲ ရွာပြန်လာ ရင် မင်းတို့ကို ငွေအလွဲစားလုပ်မှုနဲ့
ထောင်ထဲပို့မယ် ... ဒါပဲ ... သွားကြတော့”

သူဌေးဦးကြွယ်ရဲ့ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ပုံဘဲ ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက်ဟာ
မျက်နှာရှုံ့ မဲ့ပြီး ထွက်သွားကြရတော့တယ်။

အပိုင်း(၃)

ထိုအချိန်... ပျဉ်းမနားမြို့ရဲ့ တစ်နေရာမှာ တော့ ချစ်သူနှစ် ဦးဟာ
ဖဲမွေ့ရာမဟုတ်တဲ့ ဖျာကြမ်း ပေါ်ကျောခင်းလျက်။

“ကို ... ပိုး သိပ်ကြောက်တယ် ကိုရယ် ၊ ကို့ကို ချစ်လွန်းလို့သာ
ကို့နောက် လိုက်ခဲ့တာ၊ အဖေ့ရဲ့ ဒေါသကို ပိုးသိတယ် ၊ အဖေသာ ရှာတွေ
ခဲ့ရင်ဆိုတဲ့အတွေး နဲ့ ပိုး သိပ်ကြောက်နေပြီ ကိုရဲ့ ... ဟင့် ... ဟင့်”

မင်းကိုကိုက ချစ်သူရဲ့ ပခုံးကို ပွေ့ဖက်လိုက်ရင်း ...

“ချစ်ရယ် ... မင်းနားမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိတာပဲကွာ ၊
ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိဘူး ၊ ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးဆိုတာ ချစ်ယုံပါ ၊
မင်္ဂလာဦးချိန်မှာ ချစ်စကားတွေ ပဲ ကြားချင်ပါတယ် ပိုးရယ် ... နော်”

“ဒီကိုရောက်လာတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ ကိုရဲ့ ၊ ပိုးတို့
ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဟင်”

“ဘာလုပ်စရာလိုလဲ ပိုးရာ ၊ ကိုယ်တို့ ပျော်ပျော်ကြီးနေကြမှာ ပေါ့ ၊
ကိုယ့်မှာ စုဆောင်းထား တဲ့ ငွေလေးတွေ ရှိပါတယ် ၊ ဘိုင်ပြတ်တော့လည်း ...
ယောက္ခမအိမ် တက်စားကြတာပေါ့ ၊ ဟုတ် ဘူးလား ... ဟဲဟဲ”

“ကိုနော် ... အဖေက လက်ခံအောင်ပဲ အရင်လုပ်ပါဦး ၊ ရွာက
အစ်ကိုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကရော ပစ်ထားလို့ရပါ့မလား”

“အကြာကြီးတော့ ဘယ်ရမလဲ ပိုးရာ ၊ အချိန်တန်တော့ ပြန်ရမှာ ပေါ့ ၊
ခုတော့ ... အသစ် စက်စက်ဇနီးလေးကို အားပါးတရ ချစ်ပါရစေတော့နော်”

မင်းကိုကိုရဲ့ ပွေ့ဖက်မှုကြောင့် ပိုးအိမ်ဟာ ရှက်ရွံ့စိတ်နဲ့ မျက်နှာကြီး
နီမြန်းသွားရှာတယ်။

ထိုအချိန် ... ဇီးတောရွာလေးမှာ တော့ ...

“တော့ ကိုရင် ... ဆေးလိပ်နဲ့တွေ့ မွန်လို့ပါလား ၊

အိပ်သေးဘူးလားတော့”

ဒေါ်ခက်က ခြင်ထောင်ပြင်ထွက်ရင်း မေးလိုက်တယ်။

ဦးကြွယ်က ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ပြီး

ဆေးလိပ်သောက်နေရာက ...

“ဟ မခက်ရ ... ငါ့သမီးတစ်ယောက်လုံး လင်နောက်လိုက်သွားတာ ငါ
ဘယ်လိုအိပ်နိုင်ပါ့ မလဲကွ ၊ မိဘတွေ ကတော့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဆိုပြီး
အလိုလိုက်ခဲ့ရတာ ၊ မကြာခင် ... ဘွဲ့ယူရ တော့မယ် ၊ သူ ဘွဲ့ယူရင်ဝတ်ဖို့
ပိုးချိတ်တွေ တောင် မန္တလေးပိုးတိုက်ကြီးကနေ အော်ဒါကြိုမှာ ထား ပြီးပြီ ၊ တောက်
... ငါ့မျက်နှာ ဓားနဲ့မွန်းတဲ့သမီးကွာ ၊ ရင်ထဲ မချလိုက်တာ”

ဒေါ်ခက်ဟာ တစ်နေကုန် မစားနိုင် မအိပ်နိုင် ဖြစ်နေတဲ့ ယောက်ျား
ဖြစ်သူကို ဂရုဏာသက် သွားရှာတယ်။

“ကဲပါ ကိုရင်ရယ် ... ကျုပ်တို့ သမီးလေးက ပညာတတ်ပါရှင် ၊
သူရွေးတဲ့ အိမ်ထောင်ဘက် ဟာ လူကောင်းလေးပဲ ဖြစ်မှာ ပါရှင် ၊ စိတ်ထောင်းရင်
ကိုယ်ကြေတယ်တော့ ၊ ရှင် သိပ်ပင် ပန်းနေပြီ ... လာ အိပ်ရာဝင်တော့”
